

E D I T U R A   S C R I P T U M ®

MARTORUL

De același autor
la Editura Scriptum a mai apărut:

Codul lui DaVinci. În căutarea adevărului
Generația înstrăinată
În căutarea certitudinii
Mai mult decât un simplu tâmplar
Relație prin Cuvânt
Sunt un tată bun?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDOWELL, JOSH

Martorul / Josh McDowell. - Oradea: Scriptum, 2008
ISBN 978-973-1813-12-7

281.95(498)

MARTORUL

un roman de

Josh McDowell

Editura Scriptum®
Oradea

© 2006 by Josh McDowell

Translated in Romanian language with permission from
Josh McDowell Ministry
P.O. Box 131000
Dallas, TX 75313-1000
USA

Campus Crusade for Christ in Romania:
Aleea Lacul Morii nr. 3 sector 6, București
Tel.: 031-405.76.04, 031-405.76.05; Fax: 031-405.76.06

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Martorul
de Josh McDowell

© 2008 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-12-7

Tiparul executat în U.E.

Introducere

Timp de două săptămâni am trăit senzația că sunt pe o altă planetă, pe măsură ce parcurgeam paginile acestui roman plin de suspans care m-a purtat chiar și pe străzile Beirutului de la începutul anilor '60.

Odată ajuns la pagina pe care stă scris cuvântul *Sfârșit*, m-a cuprins tristețea. Mi-am luat rămas-bun de la eroii cărții și m-am întrebat când îmi va fi dat din nou să întâlnesc un roman atât de captivant și antrenant.

Povestea se desfășoară nu într-un oraș, ci în mai multe orașe și țări înșirate pe malul Oceanului Atlantic până la Golful Persic, în locuri pe care le-am vizitat cu ocazia unor călătorii de afaceri, în vacanțe sau întâlniri cu prietenii apropiați.

Am visat un roman care să-mi stârnească emoții puternice și să-mi facă inima să bată cu putere în timp ce urmăresc iureșul evenimentelor în care sunt implicați eroii săi. Am visat o aventură care să înceapă în sudul Europei, să traverseze în urmăririi violente și aventuri eroice ținutul mediteranean, de la o țară din nordul Africii la alta, și să-și găsească deznodământul în inima Orientului Mijlociu. Am visat un roman care să mă facă să

uit cine sunt și unde mă aflu, să-mi aprindă imaginația, să trăiesc momente hotărâtoare alături de personajele sale, prin pericole și temeri de tot felul, să petrec momente plăcute și amuzante în compania prietenilor și iubiților și să mă bucur de dragostea care pune stăpânire pe inimile, mințile și emoțiile eroinei și eroului cărții.

Dragoste?! Da, de ce nu?

Oare nu după dragoste tânjește orice om, fie tânăr sau bătrân?

Dragostea înseamnă putere... dragostea este dăruire și sacrificiu... putem vedea dragostea, o putem auzi în fiecare bătaie de inimă a oricărui îndrăgostit... în dragoste aflăm odihna și pacea care, sperăm noi, vor umple viețile și căminele noastre. Mă întreb unde putem găsi această dragoste pe care o căutăm.

Am visat un roman care să mă prindă și să mă poarte până în punctul cel mai îndepărtat în care m-ar fi putut duce imaginația, inteligența, pricepera și creativitatea autorului. Ajuns acolo, să uit unde mă aflu și să mă pierd printre rândurile și paginile sale. Am visat un roman care să fie altfel decât toate celelalte, original, unul care să nu fie doar înțesat de aventuri eroice palpitate și pline de neprevăzut, ci care să ofere și răspunsuri la cele mai importante întrebări care ne ies în cale și care ne urmăresc din copilărie până la vârsta perilor albi – acele răspunsuri la întrebările profunde care i-ar convinge pe cei mai de seamă gânditori, genii și filozofi ai tuturor vremurilor.

Dincolo de orice roman se află unul sau mai mulți scriitori, care sunt plini de imaginație, care au înzestrări și talente speciale în domeniul cercetării, științei și literaturii, capabili de expresii inovatoare și creativitate în narațiune. Astfel, am descoperit că îi am în jurul meu pe unii dintre cei mai talentați scriitori ai generației noastre, care sunt înzestrați, devotați și capabili să colaboreze pentru a produce un asemenea roman, care satisface atât dorințele tinerilor, cât și așteptările adulților din societatea noastră răsăriteană, un roman care reflectă entuziasmul și exaltarea din inimile lor și oferă soluții la tainele și problemele vieții.

Nu este o coincidență faptul că acest roman a fost scris și

publicat în același an în care l-am pierdut pe unul dintre cei mai importanți romancieri ai acestei generații. Era scriitorul favorit al eroinei acestui roman, *Martorul...* un magistrat, unul dintre cei mai buni autori de povestiri și romane, câștigător al premiului Nobel, Naghib Mahfuz. A fost autorul care a primit cea mai înaltă distincție acordată de Republica Arabă Egipt ca recunoaștere a faptului că era cel mai bun scriitor egiptean și recunoscut în lumea întreagă.

Vino, prietene, alături de mine să te bucuri de câteva ore minunate petrecute într-o călătorie în care vom vizita cele mai frumoase și mai vechi locuri istorice de la Răsărit și de la Apus și cea mai mare civilizație a acestor locuri. Să trăim împreună cu eroii cărții momente de dragoste, aventură și eroism și să descoperim alături de ei răspunsurile pe care le-au găsit ei la întrebările referitoare la viață și veșnicie.

Henri Aoun

PARTEA

I

Fiica sa era moartă. Soția îi dispăruse. Iar acum, Rafic Ramsey se temea că își va pierde și el viața.

– Mai avem doar două zile, spuse bătrânul, în timp ce străbătea nervos sufrageria somptuoasă a apartamentului său impozant de pe o plajă din Monte Carlo și fuma țigară după țigară, ca unul care prefera să moară de cancer la plămâni decât de o bombă pusă în mașină sau de glonțul unui asasin.

– Am primit încă un bilet, chiar înainte să ajungeți. Dacă nu le transfer mai mulți bani până vineri, spun că o vor ucide pe Claudette și vor veni după mine. Așa că, vă rog, domnule Accad, vă implor, spuneți-mi că aveți vești bune, fiindcă nu cred că mai rezist mult.

– Cât cer de data asta?

– Douăzeci și cinci de milioane, spuse Ramsey. Pe lângă cele unsprezece milioane de euro pe care i-am plătit deja.

Era o sumă enormă pentru orice muritor de rând. Dar Ramsey, om la 79 de ani, nu era în niciun caz un muritor de rând. Cu șase luni în urmă își vânduse firma – Blue Nile Holdings, fondată împreună cu răposatul său frate în 1963 – unei

companii multinaționale franceze pentru frumoasa sumă de 563 de milioane de euro. În prezent era unul dintre cei mai bogați oameni din Egipt și o legendă vie printre cei care formau elita oamenilor de afaceri din Africa de Nord și Orientul Mijlociu.

Maruan Accad ședea la câțiva metri distanță de el pe o canapea lungă din piele italiană de cea mai bună calitate, și savura momentul. Din foarte multe puncte de vedere, Ramsey era clientul perfect: bătrân, bogat și îngrozit. Pentru astfel de oameni își lansase Accad afacerea, o firmă de protecție și pază pentru persoane aflate în funcții de conducere.

Dar cazul acesta îi lăsase un gust foarte amar. Lăcomie. Corupție. Șantaj. Crimă. Oriîncotro ar fi privit, orice aspect ar fi analizat, se trezea de fiecare dată față în față cu depravarea sufletelor umane. Cu siguranță nu avea niciun cuvânt de alinare pentru acest bătrân demn de compătimire, care rămăsese acum fără cele două femei pe care le iubea cel mai mult în această lume, și se întreba dacă nu cumva sosise momentul să renunțe definitiv la această afacere.

Accad își termină cafeaua espresso și privi afară spre apele scânteietoare ale Mediteranei, la felul în care se reflecta soarele care asfințea în ferestrele celorlalte apartamente de lux din apropiere. Se întreba ce ar fi gândit părinții săi despre viața pe care o trăia în prezent: elicoptere, mașini de teren Humvee, costume Armani, veste antiglonț din Kevlar. Cu cât erau mai multe riscurile pe care și le asuma, cu atât mai mari erau și sumele pe care le încasa. Nu era asta o afacere bună?

Știa ce ar fi spus mama lui. Îl implorase să plece din Beirut după încheierea serviciului militar și să devină doctor sau inginer, să se mute la Paris, s-o găsească pe Rania și să se așeze la casa lui. Ea dorea foarte mult ca fiul ei să trăiască o viață sigură și liniștită, să aibă fii pe care să-i crească învățându-i să fie oameni ai păcii, oameni de știință, oameni cu realizări. Dar, ca un prost, nu o ascultase. Oare îl putea vedea acum? Știa ea oare cât timp petrecea ajutându-i pe cei bogați să-și răscumpere nevestele trofeu din mâinile șantajistilor și ai baronilor drogurilor? Putea ea să vadă cât timp aloca transportării cu avionul a clienților săi între Bagdad, Mosul și Fallujah? Oare și cei morți plâng până adorm?

– Am într-adevăr vești, spuse într-un târziu Maruan Accad. Dar mă tem că nu sunt prea bune.

– Despre Claudette? întrebă Ramsey. I-au făcut ceva animalele alea? Îi omor! Vă jur, domnule Accad, nu-mi voi găsi odihna până nu-i prind și-i fac să sufere.

Accad dădu din cap în semn că nu.

– Sunt despre Claudette, dar nu ce credeți dumneavoastră. Vă rog să vă așezați.

– Spuneți-mi, vă rog, ce știți.

– Vă spun, domnule Ramsey. Dar vă rog să stați jos și o să vă spun tot.

Ramsey era un bărbat corpolent a cărui sănătate se deteriorase rapid în ultimele două săptămâni. Se lăsă să cadă într-un scaun tapițat și își aprinse nervos încă o țigară. Avea ochii roșii, umezi, și îl privea cu îngrijorare. Se aplecă în față și spuse:

– Vă rog, domnule Accad, nu vă jucați cu mine. Insist să-mi spuneți.

Accad aprobă dând din cap și apoi întrebă:

– Domnule Ramsey, ce înseamnă Sao Paolo pentru dumneavoastră?

Bătrânul părea nedumerit.

– Vă referiți la orașul din Brazilia?

– Da.

– Ramsey ridică din umeri.

– Nimic. De ce?

– Nimic? insistă Accad.

– Nu. Ar trebui să însemne ceva? întrebă Ramsey.

– Compania Blue Nile a avut birouri sau fabrici acolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre cei din conducere din Sao Paolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre angajați de acolo?

– Nu cred.

– Ați fost vreodată la Sao Paolo cu afaceri?

– Nu, sigur că nu.

– Ați fost vreodată în vacanță acolo, cu soția?

– Cine a avut timp de vacanță? pufni Ramsey. Sunt un om puternic, un om important.

– Doamna Ramsey a fost vreodată la Sao Paolo singură, cu vreun alt scop?

– Nu, sigur că nu.

– Sunteți absolut sigur?

– Nu înțeleg ce încercați să...

– Sunteți sigur, domnule Ramsey? insistă Accad. Gândiți-vă!

Rafic Ramsey se ridică de pe scaun și începu din nou să străbată camera în lung și-n lat, trăgând cu putere din țigară.

– Acum, dacă stau să mă gândesc bine, poate că a fost, spuse după un moment.

– Povestiți-mi!

– Nu sunt multe de povestit, spuse Ramsey. O verișoară de-a doua de-a lui Claudette s-a căsătorit la un moment dat cu un brazilian. Totul a durat doar șase luni, după care au divorțat.

– Ați fost la nuntă? întrebă Accad.

– Nu. Dar Claudette s-a dus. Nu i-a plăcut deloc, vreau să spun orașul Sao Paolo. Prea aglomerat. Prea zgomotos. Un fel de New York dar fără farmec, după cum spunea ea.

– Și când a fost nunta?

– Nu știu, acum trei sau patru ani poate, spuse Ramsey, preparându-și o băutură la barul din dreptul ferestrei. De ce? Unde vreți să ajungeți cu toate astea?

Accad se aplecă, își deschise servieta, scoase un plic mare, de culoare maro și i-l întinse lui Ramsey.

– Ce-i asta? întrebă bătrânul în timp ce sorbea din paharul său cu martini.

– Deschideți-l și o să vedeți, spuse Accad.

Ramsey îl privi atent pe Accad preț de o clipă, apoi lăsă deoparte băutura, veni spre el, apucă plicul și-l deschise încet. În timp ce scotea o fotografie alb-negru de 16 pe 24, chipul îi pălea, iar în priviri îi apărură o expresie de nedumerire profundă. Ramsey ținea în mână o fotografie cu soția sa, care fusese făcută cu mai puțin de 48 de ore în urmă. Spre deosebire de celelalte fotografii care însoțiseră cererile de răscumpărare, în cea de față femeia nu era legată. Nu avea căluș în gură. În schimb, părea să

se afle într-un birou, în fața unui ghișeu, stând de vorbă cu un funcționar sau un fel de director, ceva de genul acesta.

– Nu... nu înțeleg, reuși să spună Ramsey după ceva vreme, deși vocea îi slăbise și mâinile îi tremurau. Ce e asta? Unde a fost făcută?

– A fost făcută de o cameră de supraveghere dintr-o bancă din Sao Paolo, explică Accad. Soția dumneavoastră a retras fonduri din banii pe care i-ați transferat pentru răscumpărarea ei.

Era clar că lui Ramsey îi era greu să proceseze imaginea din mâna sa.

– Ce vreți să spuneți, domnule Accad? întrebă, în cele din urmă, bătrânul. Că soția mea... credeți că a pus la cale toată chestia asta? Vreți să spuneți că asta este dovada că m-a trădat?

Accad nu răspunse. Aștepta ca adevărul dureros să pătrundă deplin în mintea clientului său înainte de a-i prezenta un plan de acțiune. Dar nu a mai apucat. Se auziră brusc două împușcături. Geamurile de la ferestre se făcură țândări în jurul lor. Bătrânul se prăbuși pe podea. Din gură îi curgea un firicel de sânge. Rafic Ramsey era mort și Maruan Accad se temea că el va fi următoarea victimă.

Maruan se trânti sub o masă de stejar masiv în încercarea de a se feri de gloanțele care continuau să umple apartamentul, spulberând vase și rame de tablouri și aruncând în toate direcțiile cioburi de sticlă.

Două dintre gărzile de corp ale lui Ramsey năvăliră în cameră cu armele scoase, dar căzură cu trupurile ciuruite de gloanțe înainte să apuce să-l identifice pe trăgător, darămite să tragă.

Maruan apucă telefonul, dar văzu că firul îi fusese tăiat. Vru să-și scoată arma, dar își aminti brusc că îi fusese reținută de ofițerul de pază de la recepție. O colecție de vase antice se făcu țândări deasupra capului său. Tirurile repetate scrijeleau mobila din jurul său.

Nu putea rămâne acolo. Oricine ar fi fost persoana care îl ucisese pe Ramsey, era evident că folosea o armă cu lunetă. Cei de afară știau că se afla în cameră, mai mult, știau și unde.

Maruan se rostogoli pe partea stângă și se târi până la gărzile de corp ucise. Focurile de armă se intensificară. Smulse armele pe care aceștia le aveau la șold, apucă rapid fotografia cu soția lui Ramsey și se năpusti pe ușa deschisă în holul principal.

Alți doi agenți de pază tocmai ieșeau din lift.

– *La pământ! La pământ!* strigă Maruan în timp ce holul răsună de focurile de armă.

Primul agent se lasă la podea instantaneu. Al doilea nu a fost la fel norocos. Încasă două focuri în spate și se chirce de durere.

– *Repede, domnule Accad, luați-o pe scări*, urlă primul agent, încercând cu disperare să-și ajute colegul, deși părea să fie în zadar.

Maruan îi urmă sfatul și se îndreptă rapid spre casa scârilor, cu arma pregătită, pentru cazul în care l-ar fi așteptat cineva acolo. Nu era nimeni. Coborî în fugă cele zece etaje, în timp ce mintea îi vuia.

Năvăli în hol după câteva momente, întrebând-se dacă exista vreo speranță ca șoferul lui să fie încă acolo. Scană cu privirea mulțimea prezentă dar nu desluși niciun chip cunoscut. Auzea deja sirenele în depărtate. Se declanșase o alarmă de incendiu. Oamenii țipau. Era un haos total. Dar focurile încetaseră, cel puțin pentru moment.

– *Domnule Accad?* strigă cineva prin mulțime.

Ofițeri de pază particulari și agenți în civil dădeau buzna din toate direcțiile. Locatarii clădirii se revărsau din lifturi cu panica întipărită pe chipuri. Nu vedea nicio figură cunoscută, dar auzi din nou glasul acela.

– *Domnule Accad, aici!*

Se întoarce și se uită din nou. De data aceasta îl zări pe șoferul său, un om scund, cu o înfățișare binevoitoare, care alerga spre el.

– *Vă rog, domnule Accad*, spuse omul încercând din greu să-și recapete suflarea, *trebuie să vă scoatem de aici. Așteptați aici și eu mă duc să trag mașina în față.*

– *Vin cu tine*, spuse Maruan.

– *Nu, nu, domnule*, insistă șoferul. *Mă întorc imediat.*

Omul se îndrepta deja spre ușă, încercând să-și facă loc prin marea aceea de oameni care încercau să fugă din Sovereign Place și Seaside Place, care se afla în imediata apropiere, acestea fiind două dintre cele mai luxoase și mai râvnite complexe de apartamente din Monaco.

Maruan nu avea niciun interes să-l contrazică. Avea în minte prea multe lucruri la care trebuia să se gândească. Oare Claudette Ramsey și complicii ei știau că Maruan aflase de transferurile de bani? Știau că le dăduse de urmă în Sao Paolo? De asta îl omorâseră pe Rafic Ramsey astăzi, ca să nu acționeze pe baza acestor indicii noi? Cum ar fi fost posibil? Abia apucase să-i dea veștile lui Ramsey, cu doar câteva momente înainte ca acesta să moară.

Firma Accad & Asociații lucra pentru Ramsey doar de zece zile. Ramsey avea o firmă de pază și protecție cu sediul la Paris care lucrase pentru el ani de zile. Compania lui Accad fusese implicată abia după moartea fiicei lui Ramsey și dispariția soției sale, și doar pentru a investiga aceste infracțiuni, nimic altceva. Maruan se oferise să suplimenteze sau chiar să-i înlocuiască pe bodyguardii francezi cu oamenii săi, dar Ramsey refuzase. Nu voise să facă schimbări evidente care i-ar fi putut deranja pe cei care-l șantajau și i-ar fi putut determina să-i facă rău soției sale. Aceasta se dovedise a fi o greșeală fatală.

Maruan privea la mașinile de poliție și la celelalte vehicule de urgență care se adunau din toate direcțiile și își dădu seama că nici presa nu putea fi prea departe. Era ultimul lucru de care avea nevoie: chipul său în toate ziarele din Europa și Orientul Mijlociu. Nu era tocmai genul de publicitate pe care să și-l dorească șeful unei companii prospere de pază și siguranță.

Se uită la ceas și urmări cu privirea mulțimea de afară. În sfârșit îl văzu pe șofer traversând strada, urcând în mașina Range Rover strălucitor de nouă și pornind motorul.

Maruan înaintă spre ușa din față. Voia să plece de acolo cât mai repede cu putință. Dar abia apucă să iasă din clădire și să încerce să traverseze piața, când mașina îi fu spulberată de o explozie extraordinară, a cărei forță îl trânti pe Maruan la pământ. Aerul se umplu de flăcări și fum. Din cer începu să plouă cu bucăți de sticlă și de metal în flăcări. În acel moment înfricoșător, Maruan își dădu seama că și el era vizat.